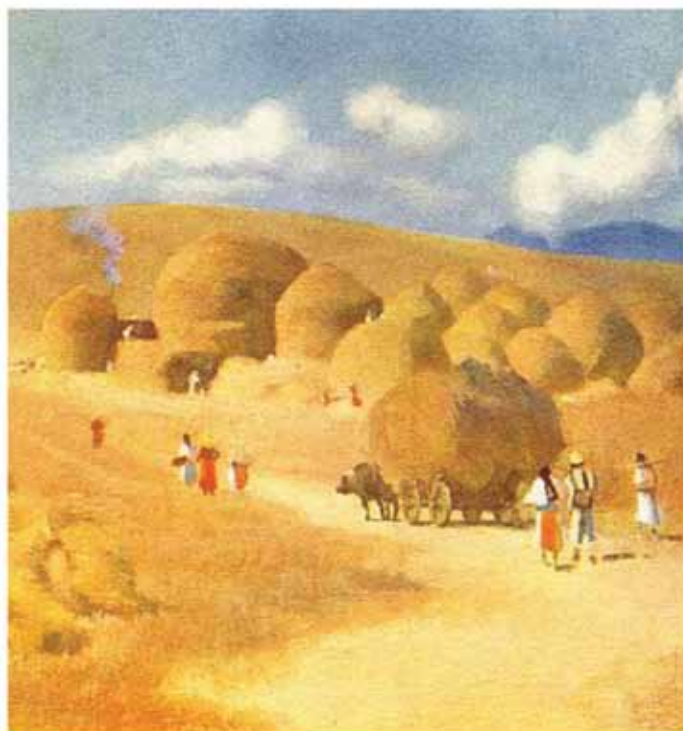

LAWRENCE DURRELL

QUINX YA DA KUSURSUZ
ADAMIN ÖYKÜSÜ

AVIGNON BEŞLİSİ 5

ROMAN

Çeviri: CAN ÖMER KALAYCI

♥
CAN

2.
BASKI

LAWRENCE DURRELL
QUINX YA DA KUSURSUZ
ADAMIN ÖYKÜSÜ
AVIGNON BEŞLİSİ 5

The Avignon Quintet: Quinx or the Ripper's Tale, Lawrence Durrell

© 1985, Lawrence Durrell

© 1998, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1998

2. basım: Kasım 2014, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Düzeltili: Ebru Aydın, Burçak Karabağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2440-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

LAWRENCE DURRELL
QUINX YA DA KUSURSUZ
ADAMIN ÖYKÜSÜ
AVIGNON BEŞLİSİ 5

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Can Ömer Kalaycı

Lawrence Durrell'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Justine / İskenderiye Dörtlüsü 1, 1984*
Balthazar / İskenderiye Dörtlüsü 2, 1984
Mountolive / İskenderiye Dörtlüsü 3, 1984
Clea / İskenderiye Dörtlüsü 4, 1985
Monsieur / Avignon Beşlisi 1, 1995
Livia / Avignon Beşlisi 2, 1995
Constance / Avignon Beşlisi 3, 1996
Sebastian / Avignon Beşlisi 4, 1996
Kara Defter, 1997
Karanlık Labirent, 2007
Kıbrıs'ın Acı Limonları, 2007

LAWRENCE DURRELL, 1912'de Hindistan'da doğdu. Genç yaşta İngiltere'ye gelerek dışişleri bakanlığında ve Kıbrıs'ta görev yaptı. Hindistan'da Hint ve Tibet kültürlerini, dinlerini ve mistik atmosferlerini yakından tanıdı. Kıbrıs'taki görevi ise ona başta Mısır olmak üzere Akdeniz ülkelerinin uzun geçmişi, inanışları, gizemle gerçeğin birbirine örüldüğü yaşam biçimleriyle tanışma fırsatını verdi. Bu bilgi ve birikimler, Eskiçağ'ın belli başlı kültür merkezi İskenderiye ve Akdeniz'in öteki ucunda, Ortaçağ Avrupa'sını karanlığa boğan kilise egemenliğinin başkenti Avignon ortamında yüzyılımızın en çarpıcı romanlarını hayata geçirmesini sağladı: *İskenderiye Dörtlüsü* ve *Avignon Beşlisi*. Durrell, 1990'da öldü.

CAN ÖMER KALAYCI, 1963'te Ankara'da doğdu. Öğrenimini Amerikan Robert Lisesi ve Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde tamamladı. 2003'te profesör oldu. Edebiyata olan sevgisi ve yakınlığı nedeniyle çeviri alanında çalışmaya başladı.

Stela A.Ghetie'ye

..... deęerlendirileceęi zevki kendi yaratmalı.

Wordsworth¹

1. William Wordsworth (1770-1850): İngiliz şairin bir epigrafı. Durrell, burada eserlerin kendi izleyicisini yaratması gerektiğini ima ediyor. (Ç.N.)

1

Yeniden Provence

İnsanın uykusunu getirecek kadar tekdüze ovada tren, onları Rhône'un tüm coşkunluğunu barındıran setler ve bentler arasından, çelimsiz bir ilkbahar güneşi altında, güvercinlerin konfeti gibi pır pır ettiği ve çan kulelerinin suçlarını kutsal çan tangırtılarında akladığı Papaların Şehri'ne¹ doğru yokuş aşağı götürüyordu. Gülkurusu ve kök kırmızısına bürünmüş gökyüzü, çiçeğe durmuş erguvan ve küpeçiçekleri ve Valence'den sonra dut ağaçları ile bilge zeytinler vardı.

Onları "Canavarlar" dedikleri, uzun zamandır ortada görünmeyen çocuklarla onlara eşlik eden sadık Drexel karşıladı. İki kardeşe miras kalan ücra şatoya uzun zamandır umutla bekledikleri emeklilik planlarını gerçekleştirmek için gelmişlerdi. Bir zamanlar Blanford'un ilgisini çekip onu üçlü aşkın tek vücutta birleşmesi fikrinin etrafında, bir roman yaratma çabasına iten bu üç köşeli aşkın içine gömüldükleri yer, işte burasıydı. Ne yazık ki gerçekleşmemişti! Fikrin kendisi de tıpkı gerçeği gibi aşı-

1. Avignon, 1309-1377 arasında papalık makamıydı. 1309-1423 yılları arasındaki Katolik hizipleşme döneminde, seçilmiş papanın yanı sıra papa olduğunu öne süren politik karşıtının (anti-papa) da Avignon'da olması nedeniyle "Papa-ların Şehri" olarak anılır. (Ç.N.)

rı Agnostikti ve gerçekte de başarısız olacaktı. Ama şimdi bu güzel canavarlar mutlu ve inanç doluydu. Blan onları sevecen bir şekilde selamladı.

Kendi paylarına, daha çok popüler bir oyunun turnesindeki üçüncü sınıf bir tiyatro kumpanyasının üyelerine benziyorlardı – iki alımlı kadın ve çocuk, Lord Galen, Cade, Sutcliffe, Toby falan filan. Hepiniz birbirinizin parçaları olmalısınız, diye düşündü Blan. Eğer her birinin oyunda bir rolü olsaydı, belki de topu bir araya geldiğinde tek bir kişilik oluşturacak aktörler olabilirdi. Güneşin ışıkları güllerin arasından tembelce sızıyordu ve bir bülbül bir yerlerde tek başına şakıyordu. Bunun yeni hayatına bir başlangıç olacağını bir el işaretiyle açıkça ifade etti. Evrak çantasının kapağını açıp trenin penceresinden sallayarak yeni kitabı için aldığı tüm notları atmış ve yaprakların aşağıya Rhône vadisine doğru uçuştuğunu izlemişti. Yapraklarını döken bir ağaç gibi, her renk ve büyüklükte not kâğıtları... Bir gece önce, eğer tekrar yazacak olursa bunun önceden tasarlamadan, notsuz, plansız, tıpkı bir yaz güneşinde şarkı söyleyen bir ağustosböceğinki gibi kendiliğinden olmasına karar vermişti. Öteki benliği olan şişman adam, bunu yaparken onu izlemiş ve kasabanın üzerinde güvercinler gibi büyük bir girdap misali dönenerek süzülen yapraklara bakarken, bu yaptığıyla ilgili belli bir çekincesi olduğunu tedirginlikle başını sallayarak belli etmişti. Atom patlamasından sonra da aynı böyle olurdu, diye düşündü – havayı dolduran not bulutları – insandan oluşan not kâğıtları. Parçaların tümü tarihin ölüm girdabına sürüklenirdi – uçsuz bucaksız güneş ışığında zerrecikler gibi.

Cade aniden gülüp eliyle kalçasına vurdu; ama neye güldüğünü diğerlerine söylemedi. Kim bilir, belki de komik bir şey değildi.

Sutcliffe umutsuzca, “Canavarların size büyük desta-

nınızın konusu olan korkunç tarihî hatayı – masalsı üçlü aşkı, tekrarlatmalarına izin vermeyeceğiz herhalde? Hadi ama! Bunun gerçek hayatta da romanda olduğundan daha iyi yürümediğini kabul et,” dedi. Aubrey istemeyerek de olsa kabul etti. “Üçü bir arada olmaz.” Öteki benliği peşini bırakmadı: “Neden olmaz orasını da Tanrı bilir ya – Constance’a sormalıyız, belki eski tüfek Freud’cu bize sebebini söyleyebilir. Her neyse, eğer Shakespeare için yeterince iyiyse benim için de yeterince iyidir.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Blanford.

“*Sone*’ler. *Sone*’lerde anlattıklarıyla belki de en iyi oyununu yazabilirdi ama buna kalkışmadı; çünkü sezgisel olarak pek de iyi olmayacağını düşündü. Zavallı canavarları aynı yazgıdan gerçekten korumaya çalışmalı ve tarihin dönme dolabında bahtsız Drexel’le beraber tekrar başa dönmelerine izin vermemeliyiz. Onları korumalıyız! Tarih, anılar – bütün bu tuzaklardan uzak duracağına söz vermiştin: Aksi takdirde yalnızca sıradan romanların *caveu de famille*’ine¹ yeni bir baskı eklemekle kalacaksın ve Sylvie sonsuza kadar akıl hastanesinde kalacak, kendi kabuğuna çekilip yazacak...”

“O benim kitabımı yazmaya çalışıyor; herkesin itişip kakışmadan ve telaşsızca yolunu bulabileceği, karmakarışık gerçekleri anlaşılabilir, düzgün bir dille sıralayarak başlamaya çalıştığım kitabı. Ancak şimdi anlıyorum ki insanın içinde Epikuros’un sözünü ettiği doğuştan yetenek kırıntıları yoksa, sonunda aşırı bağnaz bir ahlakçı olması ve bu yetenek eksikliğini aşırı duygusallıkla örtülmüş türlü vicdansızlıklar, hatta düpedüz kana susamışlıkla fazlasıyla gidermeye çalışması kaçınılmazdır. Ama aynı zamanda insan ayaklarının ucuna basa ba-

1. (Fr.) Aile mezarlığı (Ç.N.)

sa ihtiyatla ve dikkatle ve *au pifomètre* ‘tahminen’ ilerlemeli.” Her ikisi de biliyordu peşinde oldukları türden kitabın, Piers ve Sylvie’nin başına gelen talihsizlikleri tekrar etmemesi gerektiğinin farkındaydı; çünkü onların tazeleme ve yeniden canlandırmak istedikleri şey, artık modası geçmiş olan eylem yoluyla zarafeti yaratacak çift kavramıydı. Aslında bu olmuştu bile; Constance’ın sayesinde, onun masajı ve fiziksel yakarışları sayesinde, belkemiği ve onunla beraber bütün sinir hücreleri aniden uyanmış ve bütün çiftleşme kuvvetini diriltip güçlendirmişti. Mucizelerin ilmi! Kutsal orgazmın bir somonbalığına benzer ölüm sıçramaları;¹ iki kişinin, çok derin ama yine de erişilebilen ve giderek düzeliş bilinçli hale gelen bir bellek kaybı sayesinde tek vücut olması. Gözleri kör ettiği yerde, neredeyse meditasyon noktasında onu sabit tutmak ve hiç sezdirmeden tutkuyla birbirinin içinde erimek. Aşkta feragat eden kazanır. Hesperid’lerin² bahçesine ancak onlar ulaşabilir... Öpüşme, sınırsız düşünce paylaşımının saf cinsel birleşmesidir. “Seni seviyorum,” dedi Blanford şaşkınlıkla, gerçek şaşkınlıkla.

“Aman Tanrı’m!” dedi. “Sayende ilk kez uyandım. Uyuyan iğrenç kukla diriliyor. Kimleri görüyorum, Lady Utterly!³ Hangi rüzgâr attı sizi buraya?” Constance soku- larak koluna ilişti ama konuşmadı. Aktardığı bilgilerin ölen sevgilisi Affad’dan geldiğini biliyordu. O her zaman, “Aşırı kusursuz açıklanan şeyler işlevsizdir, ölüdür, ger- çekleştirmesi olanaksız hale gelir. Aşk hakkında konuşur- ken gözün başka yerde değilse asla aşk hakkında konuş-

1. Somonbalıklarının büyük bölümü yumurtalarını bıraktıktan sonra ölür. (Ç.N.)

2. Yunan mitolojisinde, Hera’nın ölümsüzlük veren altın elmalarının olduğu bahçeye bekçilik eden periler. (Ç.N.)

3. İngilizcede bütünlüğü, tamlığı belirten bir zarf. Constance’a övgü olarak söylüyor. (Ç.N.)

ma. Aksi takdirde uyku müziği, uykunu engelleyip seni baştan çıkarır,” derdi. Blanford, “Sevgilim, muayenehanenin hemen dışında beni ‘öbür dünyadan gelen adam – iki ayağı üzerinde duran maymun’ olarak camdan bir kafeste sergileyebileceksin,” dedi. Ah! Bilimin mutlu sonlarla ilgilenmediğini, bunun sanata tanınan bir ayrıcalık olduğunu biliyordu.

Sutcliffe’in bazen mırıldandığı gibi:

Sözlerle anlatılamaz inandığı

Ondandır fikirlerinin kısmen çıplaklığı

İçgörü, dogmalara dönüşüp katlaşırsa ölür; bu nedenle her şeyi esnek tuttular ama yine de kalbi giderek daha fazla kontrol altında tutacak içgörü için dua ettiler. Uygunsuz arzuları ve kırık dökük bağlantılarıyla öncenin dünyası şimdi ne kadar da sıkıcı görünüyordu. Camargue’da sessizce oturup çöken geceyi ve yok olmadan önce bir an için kendinin farkına varan fikirler gibi titrek titrek ışıldayan ateşböceklerini izlediler. Bu sırada Constance okurken onları, çok eğlendirmiş olan (aşk sahnelerinin katıksız saflığı, komik derecede pornografikti) o unutulmuş roman *Gynacocrazy*¹ üzerine yazdığı psikoanalitik metinle ilgili notlar alıyordu. Bir kadın tarafından yazıldığı apaçık ortadaydı ve Constance (hiçbir yerde yazılı olmayan) bu gerçeği tamamen psikanalitik-cinsel nitelikte iç delillerle kanıtlamaya çalışıyordu. Blanford, onun kendisine fiziksel olarak bile ne kadar çok şey öğrettiğini düşündükçe şaşırırdı. Priapik² birleşmenin, insan yavrusu örneğindeki gibi, geleceğin, gerçekler üzerine sağlam basmasını sağlayacak

1. Anaerkil yönetim. (Ç.N.)

2. Penisle yapılan. (Ç.N.)

bir güç donanımı olduğunu öğrenmişti. Yarı şaka yarı ciddi, “artık benimle eşleşmenin ne demek olduğunu, benden bir daha ayrılmayacağını biliyorsun – bu kendi kendini anlamada tehlike yaratabilir. Senin sanatın için, solunğun esas maddesi, *oksijen!* Sevgilim, biz bunu başardık! Orgazm, şayet bu şekilde paylaşılırsa, insanın geçmişinin ve geleceğinin atölyesi olan ölüm ve yeniden doğum arasında kalan diyara girişini sağlar. Anahtar, bu eşzamanlılığı kavramaktadır. Bu arada doğumlar arasında –ki orgazm bu koza evresinin bir gölge oyunudur– biz beş skandha¹ şeklinde var oluruz, madde, kümeler, takımlar, topluluklar, yığınlar. Bir araya gelip güç alanı *quinx* yaratılınca, bunlar birleşip insanoğlunu oluşturur, iki bacak, iki kol ve kundalini² özellikleri ile kenarları beşe tamamlanan bir varlık,” diyebildi Constance.

“Peki,” dedi Blanford hafif alaycı bir şekilde, “Yeniçağ’da uyuyan güzel erkek, onu öpüp uyandıran da kadın olacak! Yolları doğanın emri doğrultusunda birleşip kesir. Kahrolası mucizenin gerçekleşmesi için insan gerçeğinin, doğanın temel umursamazlığıyla eşzamanlı olması gerekir. Sanki insanın umursamayayı bırakıp doğaçlama yapmaya başlaması gerekmiş gibi. Tabii ki aşk hoş bir eğlence haline indirgenebilir; ama o zaman dalga boyu veya ölçeği çok düşük olur ve ne kalbi ne de içgörüyü bereketlendirir. Basit bir boşalma, öğretici olamaz!”

“Benden bir süre uzak durmalısın. Ama çok da fazla değil. Ancak yapmak istediğin şeye doğru odaklanmanı sağlayacak kadar.”

“Biliyorum,” dedi Blanford. “İstediğim şekilde yapmaya gerçekten bir çaba göstermeden mutlu olmayaca-

1. Budizmde insanın bütün maddi ve manevi varlığını oluşturan beş öge. (Ç.N.)

2. Her insanın içinde bulunduğu inanan kozmik enerji. Omurganın en alt kısmında kuyruksokumunda kıvrılmış bir yılan biçiminde betimlenir. (Y.N.)

ğım – kasvetli olmadan ciddi olmaya. (Aşırı iyiliğin kötülüğünden korkmak gerek!) Böylesine büyük bir yapı oluşturabilirsem, bu soyut kimlik kavramının sorgulanmasına işaret eder – ‘birbirinizin parçaları olmalısınız’ veya ‘yedek parçalar’ *pièces détachées!*”

“Daha başka?” dedi Constance mutlu bir zafer edasıyla.

“İnsan hayalinde bir arada bulunan zaman dilimlerinin bir *playdoyer*’ini¹ yap. *En sonunda*, yogik bir düşünce şekli olan insani aşkla ciddi olarak ilgilen, aptal insanlarla dolu olan geminin dümeni: Çünkü az önce paylaştığımız bu mutlu hafıza kaybının içinde, insan kişiliğiyle ilgili beş kenarlı gerçek gizlidir. Bu sırada metin hem üst düzeyde ustalık göstermeli hem de bir sanat nesnesi olarak mutluluk istekleri mırıldanmalı. Saçmalıyor muyum? Öyleyse bu öforidir!”

Fakat aslında kronolojinin bozulduğu konusundaki fikrinde haklıydı – tarih geçmiş değil, hep olmak üzere olan bir şeydi. Gerçeğin *harekete hazır* kısmıydı. Constance’ın varlığının vazgeçilmez güzelliği ve yalnızlığı olmasaydı, gerçeğin farklı biçiminin bütün bu belirsiz görüntüleriyle kafayı üşütebilirdi. Şöyle demişti: “Ahlak dersi vermeden iyilik yapmak istiyorsan, şiir yaz,” ve yakın zamanda bunu becerebileceğini hissetmeye başladı.

“Yakında kadının plasebo olduğu bir çalışma yazmak durumunda olacaksın – tedavi, bir tanrıça yerine sıradan bir kadınla da gerçekleşir!” (Sutcliffe’in sesi kıskançlık kokuyordu, belki de gerçekten kıskanıyordu.) Constance, “Aslında *haklısın*,” dedi. “Kadının rolü de bu. Her orgazm daha derinden bir şeyin kostümlü provası, yani gerçekleşip bir vuruşta içimizdeki evreni yerle bir

1. (Fr.) Savunma. (Ç.N.)

edene kadar her an giderek daha belirgin hale gelen ölümün. Bunu bildikten sonra her şeyin affedileceğini, hiçbir günahın ciddiye alınmaması gerektiğini fark ediyor. Esasen herkes tas daldırıp kumdan altın ayıklamaya çalışıyor,” dedi.

“Bu tarz ahlak dersi verilmesinden nefret ediyorum,” dedi Blanford, “çünkü kendini beğenmişlik kokuyor. Ben kötü olmak istiyorum, yalnızca kötü. Bu aynı zamanda bir tür sevme yöntemi, yoksa değil mi? Senin filozof Daimonax’ı düşündüğünü biliyorum; ama hiç kimse kötü olmak istemez dediğinde haklı mıydı? Sabine’e sormalıyız.”

Neyse ki Sabine oradaydı, her zaman olduğu gibi önünde yayılmış kartlarıyla balkondaki masada oturmuş dikkatle geleceği inceliyordu. Çalışırken bir yandan da ince uzun bir puro içiyordu – fal bakmak zor işti. “Ondan da iyi, hatta bütün evren için; sürecin tamamı, doğal olduğu ölçüde acıdan arınmış, kaygıdan arınmış, stresten arınmış hale gelir. Aslan kuzuyla yatmak için yaratılmıştır – yalnızca kaygı, korkuya sebep olur, savaşa sebep olur. Aynı şey bizim için de geçerli. Aşk ve tutku, bir kızın içgüdüsel olarak nasıl idare edeceğini bildiği ruhsal gerilim biçimleridir – seksüel ve biseksüel hislerin itişleri ve çekişleri, sevgili Oidipus grubu. İnsan bunu kavramadıkça üzüntü içinde yaşamaya devam eder – şeylerin anlamsızlığına karşı duyulan dehşet giderek artar. Ama eğer insan isterse, gerçeğin aslında mutluluk tarafı üste çıkar. Constance seni çocukluk arzularından arındırmalı, boşluk duygularını iyileştirmeli, kehanet duyunu geliştirmeli ve kalbi coşkulu olmaya ikna etmeli.”

“Evet,” dedi Constance yavaşça. “Doğum bir travmadan çok, yüce bir amaçtır: Viyanalı meslektaşlarımla yolum burada ayrılıyor çünkü onlar günah içine doğdular. Oysa gerçekte insan mutluluk içine doğar – suç ve korku

temeline oturan bu korkunç doktrinlerle travmaya sebep olan bizleriz. Patoloji evde başlar! İçgüdünün itaat etmemiz gereken kendine ait bir mantığı vardır, başka türlü yapamayız. Deyim yerindeyse bu kamburla yuvarlanıp gitmeliyiz. Bu, yalnızca örnekleri analiz eden nicel yöntemden farklıdır, bütün bunlar ölçülemeyen bir bütünün parçalarıdır.”

Sabine onlara Çingene şair Julio'nun ve bacaklarının öyküsünü işte o zaman anlattı. Ana'nın doğurduğu tek çocuktı ve soyunun ne olduğunu kimse bilmiyordu çünkü Kadının karavanında bir erkeği “kabul ettiği” asla görülmemişti. Bu tür bir zayıflığın bir şekilde onun “görüşünü” zayıflatacağı, kehanet güçlerini azaltacağı anlaşılmıştı. Julio büyüüp bir ilah ihtişamına erişti, fiziksel olarak güzel yapılı, sanki dünyada daha önce yaşamış gibi olgun. *Une sexualité à tout va*¹ da cabası... Annesinin eksikliklerini telafi etmiş ve kabiledeki bütün güzelleri kendisine âşık etmişti. Çingenerler arasında böyle bir şey olmadığı halde, deyim yerindeyse kabilenin şairi oldu. Şiirleri gitarla doğaçlanıyordu fakat sözler o kadar çarpıcıydı ki hepsi birer popüler deyiş oldu. Deyim yerindeyse hâlâ alıntılarda yaşar.

“Ancak Julio'nun sevdiği tek şey yalnızca sevişmek değildi, o aynı zamanda bir atletti, sığır çalmaktan ve Provence'da çok sevilen boğa dövüşünden hoşlanırdı. Boğa dövüşündeki tehlikenin tadını severdi ve şampiyon oldu – bir Çingene için alışılmamış bir şey. Ondan sonra felaketi geldi.”

Sabine'in sakin sesine hüznün çöktü. “Kendisi de bir şampiyon olan ünlü boğa Sanglier'le eşleşti ve vahşi dövüş başladı. Julio dövüş sırasında neredeyse uçuyordu,

1. (Fr.) Herkesin peşinde koştuğu cinsellik. (Ç.N.)

yaşlı boğa ise küçük kırmızı arma dövüşünün bir yıl önceki deneyimli şampiyonu olarak dağarcığındaki tüm numaraları kullandı. Sonra doruk noktasına ulaşıldı. Julio engellere yaklaşırken kaydı ve boğaya karşı avantajını kaybetti. Sanglier onu barikalara doğru sürdü ve deneyimli bir habislikle onu vahşice parladı. Camargue'dan geçerken bu yiğit ve efsane kahramanı hayvanın mezarına rastlarsanız, Julio'nun hayaleti için bir dua okuyun çünkü bacakları engellere sıkışıp öyle fena parçalanmıştı ki her ikisini de kesmek zorunda kaldılar. Onun mutsuzluk ve fiziksel olarak aşağılanma hissiyle öleceğini düşündük; ama her türlü intihar yöntemini seçip sonra reddettiği bir umutsuzluk döneminden sonra yeni bir hayata başladı. Şiirinin coşkusu ve ağırlığı arttı. Bacaklarını istedi ve bunları adak olarak Azize Sara¹ için mumyalattırdı. Pont-du-Gard'da içinde kaynağı olan mağaraya konuldular ve bacaklar bir doğurganlık putu haline geldi. Fakat bu ölümden sonraydı; çünkü yıllarca kolları olan etten bir kütük gibi yaşadı ama tuhaf bir şekilde kadınlar konusundaki başarısı azalacağına arttı. Kadınları hiç eksik olmadı. Kısır olanların dahi Julio'yla bir aşk seansından sonra hamile kaldığı söylendi. Kaybettiği bacaklarının tüm gücü, cinsel aletine dolmuş gibiydi. Aleti muazzam büyüdü ve sanki sürekli kalkık duruyordu. Ben de sırf meraktan bir-iki kere gittim, olağanüstüydü. Orgazmın kalbine kadar sokuyordu – ruhun onarım yerine, ruhun cinsel sağlık bölgesine. Bacaklarının yokluğunda, omurgasının gerçekte yoga içgörüsüne – kundalini'ye –dikleşmiş yılan tipi– giden bir çeşit Devler Kaldırımı² olduğu görülebilirdi. Julio bunu annesinin

1. Kara Sara olarak da bilinen Çingenelerin koruyucu meleği. (Ç.N.)

2. Kuzey İrlanda'da volkanik patlamalarda ortaya çıkmış, bazalt sütunlardan oluşan jeolojik yapı. (Ç.N.)

sütünden emmişti. Ben kendim de seksin ölmek değil, kadın özgürlüğüyle rüştünü ispat etmek olduğunu yeni fark ettim. Gerçek sırları Batı'da henüz ancak yarı yarıya idrak edilmekte. Cinsel eylemin matematiği halen belirsiz. *Quinx*'in bilmecesi gerçekte beşin gücünde – cesaretin varsa çöz! Fakat Julio problemi bizim için ciddi bir politik problem. Tekrar keşfedilmedikçe ve Sara'nın mabedi bize geri verilmedikçe soy ne ilerleyebilir ne de çoğalabilir!"

"Yukarıdan aşağıya iki ve soldan sağa beş,
hükmeden tutku."
"Yunanların 'ruhla-beslenen' diye damgaladığı?"
"Hayır. Hayır. Beş harfli, aşk. Seni seviyorum!"
"Ama ruhla beslenen uymaz; çünkü aşk
En sık anımsadığımız üç harfli kelime
Asla bir bulmaca¹ veya donuk bir an değil.
Soldan sağa iki ve yukarıdan aşağı bir, asla öfkeli
söz değil!"

Yogayla arzuları düzenlemek – tüm öpüşleri ve tatlı stresleri, tatlı esnemeleri ve nefes tekniklerini; kasların ve damarların derin yapılarını koruyarak. Sonra meditasyon, en ufak bir esintinin söndürebileceği bir mumla bilincin karanlık bahçesinden geçer gibi. Avucunun içinde bir hazine gibi korursun bu kararsız küçük alevi. Böylece yavaş yavaş meditasyonun alevi, destekler ve güçlendirir ve karanlık bahçeyi onunla muzafferane bir şekilde dimdik geçersin – bu Tao'daki üstadın yoga sertleşmesidir, değil mi? Evet, Taocu anlayışa göre aşk bile evrene karşı yanlış açıyla eğilmekten doğan bir durumdur.

1. Burada yazar bir kelime oyunu yapıyor. İngilizcede *crossword* bulmaca; *cross word* çapraz kelime veya öfkeli söz anlamına gelir. (Ç.N.)

Durrell, XX. yüzyıl İngiliz edebiyatının en önemli yazarlarından biri, tüm dünyada edebiyat okurlarının gözdesi.

Quinx, Avignon Beşlisi'nin beşinci ve son kitabı. Böylece, *Monsieur* ile başlayıp *Livia*, *Constance* ve *Sebastian*'la devam eden dizi tamamlanmış oluyor. *Constance*, *Livia*, *Sutcliffe* ve *Blanford*'un çarpıcı kişiliklerinin bir kez daha sergilendiği, ilişkilerin olgunlaştığı, kahramanların yine aşk ile ölüm arasında karmaşık yolculuklara çıktığı bu kitapta da, Doğu-Batı ekseninde tartışmaya açık gelip gitmeler ana izleklerden biri. Lawrence Durrell bu romanıyla iç içe girmiş Doğu-Batı ilişkisini, aşkı ve ölümü de içerecek biçimde irdeler. Çağımıza damgasını vurmuş romancılardan Lawrence Durrell'in, İskenderiye Dörtlüsü'yle birlikte bir diğer başyapıtı Avignon Beşlisi'ni bu kitapla tamamlayıp okurlarımıza sunuyoruz.

Kapak resmi: ADRIAN SCOTT STOKES

ISBN 978-975-07-2440-4

9 789750 724404